

Viorel Surdoiu

Contextul desprinderii de haos

copertă și desen - Viorel Surdoiu
lector – Rodica Marin
tehnoredactare – Luminița Tudorescu

© Viorel Surdoiu

ISBN 978 - 973 - 7847 - 35 - 5

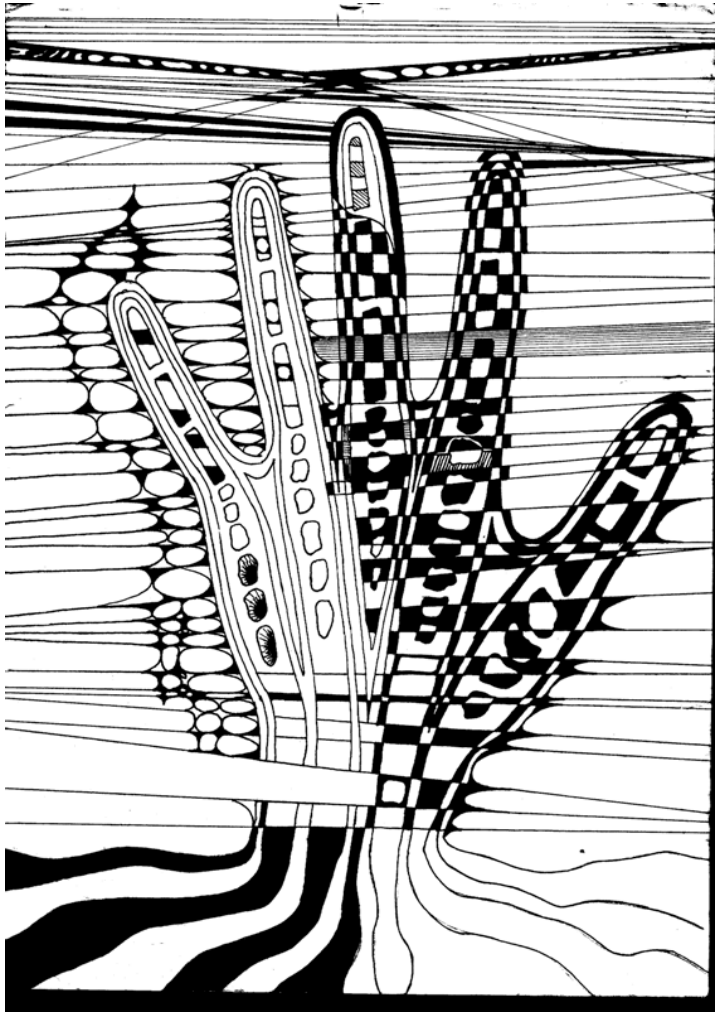
Viorel Surdoiu

**CONTEXTUL
DESPRINDERII
DE HAOS**

EDITURA CENTRULUI JUDEȚEAN PENTRU CONSERVAREA ȘI
PROMOVAREA CULTURII TRADIȚIONALE GORJ

Târgu Jiu, 2011

fului meu

Cuvântul nu reprezintă un semn convențional, ci o materie în care se cade a învăța să ne găsim sălașul.

Gaston Bachelard

CONTEXT

Contextul desprinderii de haos
Regăsirea pașilor
Trecători prin naos
Cântecul coborât din ogivă
Ecou în derivă
Lovind buzele sfinților
Întristați de trădare
Pâlpând lumânarea negociată
Afacere pentru care Dumnezeu
Nu primește nici unu la sută
Ce soartă ?
Cerșetorii din poartă
Își numără din privire arginții
Zornăind într-o oală
În haine de gală
Enoriași copleșiți de speranță
Visând o balanță mai blândă
Copaci contemplându-se
Unii spre alții
Adieri
Într-o mare arzândă

ȘI ÎNTREB ...

Întrecuvintele
Sunt semnele clare
În care poetul își reazimă gândul
În căutarea literei
Rătăcite vertical pe tristețe
Dau părul înflorit într-o parte
A ochiului de lumină
Ca să-i zăresc întunericului
Vreo vină
Hulpavă
Scăpată aidoma calului
în otava proaspătă de-nțelesuri
Și întreb
De ce herghelia nu mai aleargă
În țarcul poemului românesc
Precum în tărâmul stănesc?

DEPARTE

Un singur vers
Voi mai arde
În seara aceasta
Ca să-mi țină de cald
Până mâine
Sufletului
Înghețarea
S-o țină departe
Un singur vers
Și o carte
Deschisă pe jumătate
Și o pleoapă închisă
Pe de-a întregul
Visând
O
Rimă
Perfectă

CÂND PLOUĂ

Îmi târăsc pașii
Pe urmele voastre
Vânători de iluzii
Vânzători de confuzii
Făcători ai zilei de mâine
În care numai vouă vă e bine
Vă urmez
Ca pe un crez
Fortuit
Gratuit
Predispus să accept
Chiar și-al vostru concept
Despre lume și viață
În care pre cinstea mea
Am rol de paiată
Ce greață
Ce scârbă
Când plouă
Se-adună mizeria
Din sublima
De voi construită
Societate hârbă

NICIODATĂ

Este adevărat că lumea
de nenumărate ori
ți-a furat visul?
Da, Doamne!
Însă niciodată n-a reușit
să-mi ia puterea de-a visa.

ICOANĂ

Secunde pătrate

Pulsații

În spații

Rănite

Mirate

Sprâncene

Spre scene cuprinse de haos

Și lacrimi

Curate

Zăpezi călduroase

Retușuri

În tușuri

Ascunse

Sfioase

Atingeri

De îngeri

Din piele și oase

Cu aripi

Roase

DE POVESTE

Câinii în noapte
Își aud mai bine lătratul
Norii nu mai par
Atât de firoși în intuneric
Trupul își cere odihna
Prelungă
Dar gândul
O alungă

Cine suntem noi
Oamenii
Pe care lupii-i mănâncă
Și cântecul povestește
Despre asta?

CĂUTÂND

Prieteni

Azi

Mi-am tăiat sufletul

În cioburile urmelor voastre

Căutându-vă

Voi întorceați privirea

Și nu vedeți

Eu mergeam spre începuturi

Acoperindu-vă pașii

Cu lacrimi

MUZEUL MUZELOR

Ușa scârțâie
Grea așteptarea
Câte o pală de vânt
Forțează intrarea
Una lângă alta
Clipele de inspirație
Cele nedescoperite încă
Și cele deja consacrate
Muze cu buze cărnoase
Ispite
Muze confuze
Care se pierd
Cu șoapte
Muze tăcute
Încordate s-audă chemarea
Când zeul le dă dezlegarea

La intrare, pe frontispiciu
Să nu vă amuze
Cu litere în chenar
Scrie clar: Muzeul de Muze
vizitatorii vor primi pe loc
Pentru interes
Muze la breloc
Doar pentru un vers

NEW MAN

Se ivea dintr-o dată
Ca o lumină
În peșteră
Greu
Obosit
Aerul
Desfigurat de atâta întoarcere
Chinuia alveole flămânde
Privirea lipsea
Doar amintirea sub
Pleoape închise
Și totul era bine
Nicum altfel
Și punct
Punctul de plecare
Ca definiție a sensului
Pierdut
Așteptări și speranțe
Nici măcar vise
Ucise urmele
Prin asfixiere
Depuneri decăzute
Din gânduri
Prea înalte

Erori
Peisajul social al cavernei
Contestat continuu
De epoci prost scrise
De arderi pe rug
Sacrificii intens mediatizate
Pentru oile nesupuse
Deci
Pașii lui se auzeau
La intrare
Dinainte de-a fi
Pipăind mâini rănite
De propriile oase
Decriptau centimetru cu centimetru
Cărarea
Acceptând toate ofertele
Reclamele propriilor deziluzii
Devenite ființe-contur
Desfrunzite
Noul om
Rămăsese desculț
La intrarea
În sine
Refuzând
Restitutio in integrum
Închinarea la umbre
Se sfârșise de întuneric

MEMORIA FIRULUI DE IARBĂ

Împart în fel și chip redatele rămase
Din așteptarea de regal sfârșit
În căutarea celei care
Inexpugnabilă rămâne și mă cheamă
Iar eu împrăștii
În colbul timpului
Secunde
Obosit

Nu văd în spate-mi cum nechează calul
Și coama răvășită-i se desfiră
Și nici deasupra vulturul
Cum cade în țeasta inamicului zdrobit
Sub cremene mi-ascund privirea
deșeuată
Din țintele prea multe și prea seci
Gemând când sabia le desparte
În sângele prea cald și-armurile prea reci

Ce vuiet, ce asalt, ce noapte
Ce șoapte înfundate
De ultimele clipe amânate
În ochiul descântat de moarte

Ploua

Și tunetele despicau genunea
Și norii se-mpingeau pe cer
Și se-ndesau șuvoaiele pe geană
Învăluindu-mă-n mister

Din iarbă se năștea tăcerea
Când icnetele mai puține
se stingeau
Dușmani și camarazi
În fine
Aveau același vis acum
sub scut
Creșteau
În firele de iarbă și plângeau

VIS FLUID

Străzile care duceau spre gară
Gărilor care tresăltau la țipătul locomotivei
Picăturile de ploaie
Șuvoiul burlanului
Care se topea continuu
Orașul visa fluid

Răsăritul de mâine
Altfel va curge
Și oamenii
Își vor începe simfonia pașilor
Răsfoind străzile
Timpului nesfârșit
Ce se va termina
Undeva sub pleoapă
Și cuvintele se vor amesteca
Istoricește
Așteptând un alt căutător de sensuri
Să coboare din trenul fără orar stabilit
Vreodată

DE ATUNCI ...

Desigur
Când Dumnezeu a făcut lumea
A fost atât de saturat
De iubire
Încât prea plinul
S-a făcut om
Rupându-și în cădere inima
De atunci a rămas
Că el înoată mereu
prin propriile lacrimi
Prin propria suferință
Căutând partea
Spre putința înălțării
În sine

EXITIUM (I)

Mâine va fi sărbătoare
La palat
Regele mort
Re-încăunat
Va ține un moment de reculegere
Veșnic
Un sfetnic
Urcat la ceruri între timp
Va presăra petale de crin
Din senin
Ura, ura...
Vor răsuna pereții
Și coloanele
Și vitraliile
Roșii-purpurii
Vor alunga ura regenților
Peste sânii dansatoarelor
În armură
Fără ochi, fără nas, fără gură
Iar mama natură

Va orna cu ghirlande
Șoaptele vântului
Așezat de-a dreapta tronului
Când majordomului
Îi va suna ceasul
Și clopotul spart
Va începe să bată
Câmpii
De atâta liniște
În istoria ruinei
Cotropite de umbre

EXITIUM (II)

Cu pași repezi
Mărunți
Oamenii mari se îndreaptă
Fără să știe încotro
Porumbei ademeniți de grăunțele
Aruncate în piață
În orașul meu
Dacă strănuți
Câinii se apornesc să latre
Semafoarele se transformă în sensuri giratorii
Iar pietonii trec străzile meditănd alb-negru
Primarul ține ședințe
Plantează flori și ciment
Și urcă în sondaje
Pesemne civilizația stă în furtunul
Care udă petalele caldarâmului
Dimineața
Șomerii inspiră aer proaspăt
Și seara târziu
Când somnul din stele
Cade peste frunțile încruntate
Într-un vis comun
Din care omenirea tresare
Undeva o lumânare se stinge
Și plânsul unui copil părăsit
Intrigă șobolanii
Care stau și ascultă derutați
Cu lacrimi în ochi
Dar cu poftă de sânge

ZORITA

Se desfac pântelele nopții
Cocoșii jelesc lumina
Alungată
Dintr-o parte în alta
A timpului
Alergând desculță
O fată
Cu rochia sfâșiată
De creste
Ziua

ALITER

În grădina sufletului tău
Mi-am pierdut pașii
Îi auzeam cum mă caută
Adulmecând urmele
Era un labirint rece
Cu flori uscate
Și umbre
Caligrafiate
De un ascuțit sentiment
Al îndepărtării

ÎNDEPĂRTAREA DE SINE

În anii în care
Gripele se duc și se-ntorc
Precum păpădiile semințele-și poartă
În zilele calde,
Când între dinți
Cuvântul adastă puțin și moare
Nerostit
În clipele care sunt și nu sunt
Ca untul în soare năclăite
În miezul umbrei arzânde
Omul
Își lasă în urmă
armura de vise
și ramura genetică
și amarul prezent
dezgolit de reclame
În fiecare dimineață
Își face o cruce mare pe piept
Din obișnuință
Și pleacă

Mai departe
Mereu mai departe
De sine

EL cu EA

O nouă zi, alți pași spre mâine...
Un câine hăituit de timp
Omul
visează la Olimp,
un zeu în el mereu se-ascunde,
dar unde-i oare, unde ?
Nici Hercul, nici Aheu măcar
nu e, doar Om, și are-un dar
venit la el de dincolo de fire
Un dor ascuns de nemurire
Și-o mare unduind iubire.

Dar ce să facă el cu ea,
când în potirul vieții
doar venin
îi toarnă alții din senin?

AB INITIO

Sfârșitul niciodată nu este
Lumea se dezvăluie fiecărui iris
Cum o cumpănă găleata cu apă proaspătă
Din întunecate fântâni
Iar nouă ne rămâne
Doar să nutrim speranțe
Să le hrănim cu noi înșine
Ca albina
Până la sacrificiu
Mierea sufletelor
Nerecunoscând
Decât spre dimineața
în care ne deschidem petalele
Către lumină
Ca semn
Că am părăsit stupul

OGLINDIRE

Aș continua să scriu versuri
Dacă proza existenței văzute
Palpabil constatate
Și mereu mirosind a frică
De cutia poștală
Nu m-ar surprinde
În același rol de contabil
Nefericit
Care numără mărunțișul
Căutând prin buzunare
Subdiviziuni ale monedei naționale
Aș vorbi în metafore
Chiar și atunci
Când mi-aș vedea chipul dimineața
Oglindit încă în vise
Nefacturate

DOAR ÎNLĂUNTRU

Îngerul și sufletul
Călătoresc împreună
Restul sunt
Aripi închipuite
Pe care cei rămași
Le negociază prin cuvinte
Și lacrimi
Și nu știu
Că prețul a fost plătit înainte
Și aripile sunt doar cuvinte
De bun rămas
Pentru că zborul
E doar înlăuntru

UMBRE ÎNGHEȚATE

Livada înflorită va da fruct
Pe frunzele îngălbenite înspre iarnă
Și primăvara uitată în fila veșniciei
Va aștepta răsfoirea
Și va lăcrima
Verde
Pe-o dimineață toridă
Cu umbre înghețate
De iarbă
Topindu-se în vânturatele secunde
Măsurate cu pasul furnicii
De bunici
În căutarea mărului aceluia
Din grădina
Părăsită
Demult

AVE

Trăiască partidul
Picăturilor de ploaie
Care noaptea se-ntrunesc sub felinar
Ilegal sub streșini adunate
Sau pe câmpuri fredonând bizar
Trăiască libertatea
Stelelor căzute în dizgrație
Închise în castelele de nori
Trăiască armoniile deșarte
Din vânturatele ninsori

PRAGUL

Crucificarea zilei
De cerul de martie
Pictat în sângeriul regret
De sfârșit
Și redeschiderea
Cutiei deznădejdilor
Către miezul nopții
Când sufletele neîmplinite
Își caută pierderea
Iată disperarea destinului
Iluminarea
Pragului dintre
Ce a fost
Și ce-o să vină

A FI

Umbra cuvântului
Sfântului sunet aură
Gaură neagră
Străfulgerată de înțeleș
Calul troian nechezând
Către sparta candelă
A negrării
Urmă a vântului
Cântului necompus
Doar intenția
Îi ajunge a fi

DIN CUIBUL CLIPEI

Eu sunt
Între mine și pământ
Este umbra
Singură
Totem al nerostitelor
Îndoieli
Restul e repetare
Prăpastia
Și zborul
Și o aripă înghețată
Căzută din cuibul clipei
Îngeri
Rătăciți
Prin livada cu meri
În așteptarea
Neajungerii

STINGHER

Înfășurat
În palmele întinse
Către cer
Cerșind
Șindrilă
Dragostei divine
Mă uit în jurul meu
Stingher
Pierdut
Între linia inimii
Și a vieții
Cea întoarsă
În Sine

DE PARTEA CEALALTĂ

Totul era dincolo
Ca o desfășurare de privilegii
Într-o dis-de-dimineată
După apocalipsă
O flacăra roz
Pâlpâind deasupra
Giulgiului de ceață
Și ochiul meu căutând
Dincolo
O ruptură
În pânza respirației pământului
O posibilă cale
Fără întoarcere
O toarcere a luminii
În firul speranței de-a trece
De partea cealaltă a firescului

DE CE?

Curg încet
Către piatra ce mă așteaptă
În neclintire
Potire
De lacrimi
Nu voi să am de știre
Că s-au vărsat
Eu am trecut pe aici
Căutând
Ce-au lăsat cei de dinaintea mea
Eu sunt același șuvoi
Obosit de nevoi
De ce, Doamne
Mă întorci înspre soartă
Când știi bine că drumul
Mă poartă
Spre tine?

DE POST

Să fi fost
O lună geroasă
O zi de vineri
Și-un an pe sfârșite
Să fi fost o oră anume
Că prea mă născui
Într-o lume
Frumoasă
Cu arbori tineri
Și coame răvășite
Să fi fost
Zi de post
Că nu știu să fi gustat
Din altă viață
Cu atâta dorință
De ea

DE ROST

Să fi fost
Eu
Cel fără de rost
Să fi fost oare
Acel soare
Sub care mă născui
Fără șansă
Sau toate astea
Sunt o altă poveste
A celui care aruncă zarurile
Să vină
Lumină
Pentru orb
Un corb
Devorând imaginea

O noapte
Coborând peste mine

PLOI EGALE

E vremea înălțării Tale
La ceruri mult mai bune ca acesta
Îți închinăm din suflet osanale
Dar mintea ne trădează
Ea, pedestra
Neputincioși
Voinței nu-i dăm dreptul
Să fie ea stăpâna absolută
Și-n lașitate crasă, umflăm pieptul,
Trufia doar ne este cunoscută.
E vremea înălțării tale
Și a însingurării noastre vinovate,
E vremea ploilor egale
Și-a lacrimilor false, inovate.

ANCORE SAU VALURI

Eu sunt un simultan de simultane
Dane spre care
Ancore de coral
Visează întruna
Hotare
Bărci inundate de vise
Dezise
De nopțile prea adânci
Scufundate-n lumină
Sau valuri însângerate
De soarele
Prea expus repetării

PLOAIE DE STELE

Căutându-te
Am răscolit pietrele
Am vânturat apele
Clipelor nestruncate
Le-am pus frâu
Visele
La brâu
Le-am înșirat
Am alergat
Fără sens
Aruncându-le
Dens
Ca o ploaie de stele
Cernând peste fruntea
Fiecărui metru pătrat
De credință întinată

ALTĂ SOARTĂ

Am rătăcit cărări
în clipele fără urmă
Și seve din trecut
s-au răscolit
Văzând speranța lor
noroii cum îl scurmă
Mi-am ridicat în suflet
mândrie deșartă
Prea multe vise
s-au topit spre zi
În van închipuit-am altă soartă
Ce-ar răsări în clipe mai târzii

Deschid ferestrele spre mâine
Întrezărind cuvântul ca o umbră
Unduitor, șagalnic, fără ghes
Pe tristele-mi poteci
În prag sunt clipe fără sens
Și fumul se îngroașă-n amintire
Potirele promise sunt mai seci
Și soarta băjbâie-n neștire

FIECARE ZI

Să visăm
Închiderea pleoapelor
E o renunțare la limite
Eternitatea aparține poetului
Sfârșitul lui
Ca o repetare
De nașteri
Se agață viața
De viață
Fiecare clipă
Ce vârstă ai ?
Ca o salbă
Privește
Fiecare zi e un semn

CA SĂ NU MĂ UITE

Mă ridic prin oasele
Strămoșilor mei
Ca într-un turn de veghe
Și mă avânt
Spre fiecare nor
Vânat de ei
Îmi pun săgeata la ochi
Și mă trag
Mai aproape de visul lor
Către azi
Lăsându-le urmă
Ca să nu mă uite

EXIL

M-au alungat greierii
Printre străzile taciturne
În noapte

Spre punctul de fugă
Se scurgeau lucrurile
Și sufletu-mi nu-l găseau
În sine rămânând
Exilat

VINE O VREME

De câte ori nu a încercat frunza
Încremenirea pe ram
Dar vine o vreme
A retragerii fără cale
Deodată
Și o dată a împăcării
Sau a neputinței
De-a refuza

PALME RECI

Este în lume un vânt
De lăsare la vatră
A sfinților
Cei jertfiți în nonsens
Miracole chiar de se-ntâmplă
E stresul mai real și mai dens

Aș fi vrut să am aripi
De înger
Prin ferestre de nori să plutesc
Dar granit mi-e în oase
Și-n tâlpi sălbatice rădăcini cresc

În vise deșarte
Plămădesc nemurirea
Iar moartea
Are palmele reci

DE ÎNTUNERIC

De când pământul
Se făcuse mai tare ca piatra
Începusem să ar prin văzduh
Ca săgeata
Mă trăgeam dintr-o parte
A inimii sfinte
Către cealaltă
Pendulam
Între arătarea răsăritului
Și iritarea apusului
Eram
Ca un o sine bezmetică
Zvârcolind aerul
Spre a scăpa de întuneric
Lumina

GLACIARĂ

Înspre iarnă
Se departă ființarea
Când cărarea
Se ascunde privirii
Trupul se uită
Sub imaculatele
Înghețatele
Lacrimi cerești

ROCADA

Întoarce obrazul
Înspre palma
care de abia aşteaptă
să fie lovită
Evită
Momentul de cumpănă
Care se creează
Mimează
Suferinţa
Cu îngăduinţa duşmanului
Printr-un zâmbet larg
De mulţumire
Spunându-i
- Mă iartă!

SANCTIFICARE

Resturi
De cer promis
Cad peste fruntea mea
Avalanșe
Peste sufletu-mi rătăcit
O floare
Îngână soarele
Și
Începe să ningă
Cu stele
De parcă în neant
A venit toamna
Prea târziu

HOTARE (X)

În fiecare din noi e o carte
nedeschisă încă
ori nici măcar căutată
Acolo se află
alături de cele ce-au fost
de cele ce sunt
și latentele manifestări viitoare
așteptând firul poveștii să ajungă la ele

Vin de demult
Și vin de departe
Talpa mă arde
Ochiul mereu către nord
Un fiord
Mi-e trăirea
Călător fără țintă
Ivire ce-alintă
Fără de știre
Totem în mișcare
Chemând sufletele
Închinare a frunții
Către unirea degetelor
Ți-am făcut semn omule
Cuvântul
Sfântul sunet

Ce mă urmează
Pleacă genunchiul
În podul palmei
Și așteaptă
Aptă să-ți fie
Firea
Când voi ajunge
Vin de demult
Și vin de departe
Pentru fiecare
În parte

HOTARE (IX)

Fereastra pe care nu pot
S-o deschid
Este o limită pietrificată
Între mine și lume
Statuare clepsidre
Cu trup sfârtecat în prim-planuri
De secundare antume
Nesfârșiri și contraste
Nelămurite în sens
Aglomerat în matricea
Firescului os
Destinul
Stors de hazard

HOTARE (VIII)

Graiul
Raiul sunetului
Dacă scriu un cuvânt
Misterul începe să capete recunoaștere
Gândurile aripi prind
Clipele contur
Și se așează
În țara caldă a paginii

Trag aer în piept
Și încep să transcriu liniștea
E iarnă
Orașul doarme
Căutând
Drumul de întoarcere
În graiul de început

HOTARE (VII)

Așteptând
O altă dimensiune
Primăvara
Pomii au înflorit
Iubirea
Încă odată
Scuturându-și petalele
Înfructându-se

HOTARE(VI)

Estuare sentimentale

Constelații licitând
Imposibilul

HOTARE (V)

De când s-a făcut ziua
Noaptea și-a stins luminile
Spre a nu se confunda

Și-a plecat

HOTARE (IV)

Gemeni
De lumină
Ancorați în neant

Beatitudinea
sferelor
Interioare

HOTARE (III)

Frumosul
Este o nuanță
Fără de care
Matricea umană
S-ar năru
Înlăuntru

HOTARE (II)

Se ascunde în sine infinitul
Orele amețite-n întoarceri
Repetate adieri
Clipelor
Alintând nefirescul

HOTARE (I)

Vin de departe
ca un vânt despletit
mângâind amurguri înfocate
strânse pe obrazul înghețat al zăpezii
Vin de demult
ca o șoaptă
încrustată-n secunde pătrate
devorând vremelnicul vulnerabil
Nu știu de unde
nu știu de când
îmi amintesc doar de ce
o peregrinare
de-a lungul timpului
căutând pământ fertil
de sădire a luminii înțelegerii

NEGOCIEREA

Se ceartă firea cu nefirea
Tăcutul înfruntând vacarmul
Și haosul
cu ordinea plăpândă
dintre iertare și osândă

O cerere lipsită de ofertă -
Credința într-o stea incertă

SINELUI

- Ia-mă și du-mă,
în liniștea fânului
și a căderii stelelor
privite din podul șopronului
Mirosul de plante uscate
și cântecul greierului
undeva, în noapte
șoapte de frunze
răscolite de-o adiere ușoară
O sfoară de vis
trăgându-mă înadins
către sine
Ca pe o barcă pierdută-n furtună
mă cheamă spre tine
trecutul
O carte deschisă la întâmplare
de-o aripă
muiată în sângele copilăriei
Și un înger plângând
pe umărul meu
rătăcit
șoptind
- Ia-mă cu tine
Frate!

REVOLUȚIE

Temeri și așteptări
Primăvară și stări
Iubiri nesigure
Credințe nesigure
Apunând
Arderi de tot
Până la os
Fără folos
Barzii uciși
Guru și Rishi
Transformați în proscriși
Balade uitate
Despre ceruri pătate
De sânge
Jucăușe
Lumini și umbre
Sumbre
Un capăt de drum
Scrum
Fumegând în răscruce
Cruce din ce în ce mai grea
Purtată în neștire

FIRESC

Când vrei să strigi
Închide gura
Când vrei să vezi
Închide ochii
Când vrei să auzi
Astupă-ți urechile
Doare recrutarea secundelor pentru
Marșul timpului
Se întâmplă
Sau
Irosirea pașilor
în dimensiunea nesigură
A existenței
O lacrimă demonstrând
Firescul căderii
Dintr-un ochi
Căutând umbrele unui vis

NECUPRINDERE

Să fii tu însuși
S-a spus
Și am tăcut
Cel mai de sine conștient arbore
Vânturi mă vânau
Luându-se la întrecere
Cu lacrima izvorândă
Spre rădăcina ierbii
Mă deschideam ca o floare
Polenizând albinele
Cu mierea sufletului meu
Să nască faguri de cuvinte
Invadam grădini
Cu lumina mea de iubire
Declarându-mă frate de sânge
Prin spin
Cu trandafirii
Sau ridicam în valea secată a palmei
Vreo sămânță de mac
S-o culeagă soarele
Spre a răsări la sfârșit
Lanuri de petale
Pe necuprinderea mea

ORAȘUL LUI

Un oraș
Undeva în lume
O speranță anume
Curgând încontinuu
Prin același vad
Suflete legănate
De-aceleași repetabile adieri
Coborând dinspre munte
Un loc de poveste
De Măiestre Tăceri
Și fără de sfârșit săruturi
De spade și scuturi
Legănate în cântec și joc
Fără hodină până la soroc
Un loc undeva în tine
În fiecare din noi
Renăscând
Un șuvoi de iubire

DISCURS

Simplu

Fără o poveste auxiliară

Despre plăcerea de-a trăi

Într-o lume bizară

Totemul viselor tinereții-n extaz

Și credința în bine

Pervaz

Peste care privirea

se aruncă-n neștire

Sau complex

Un reflex al mulțimii de sensuri

Restrânse

Constrânse

ȚARFUL

Ușile
Porțile
Intrări și ieșiri
Într-un sens
Invers
Mereu
Labirintul obscur
Ca un tur
De forță
Fără torță
Bâjbâind
Către rai
Cai înșeuăți
Înșelați
De stăpân
Ușile grajdului s-au deschis
Puteți alerga
În țarcul
Libertății legale

TU, IMN...

S-a pus din nou
un clopot să cuvânte
Despre trecutul fără de prihană
Al celui care astăzi nu mai este
Decât lumină pentru-a vieții hrană
Mă-ntunecă izbirea într-o dungă
Și ochiul îmi inundă cu tristețe
Că iată cuvântarea
își pierde una din Altețe
De ce se-ncumetă destinul
să ne-adape
Din a iubirii curgere divină
Ca mai apoi să ne supprime-nvățul
Lăsându-ne în loc
Doar picături de vină
În versuri și credință
Sufletu-ți se-ascunde
În patria cea fără de hotare
Poezia
Zic Zău
Că îmi e dor de tine Alexandre
Tu imn
Al dragostei de România

ZILE NEHOTĂRÂTE

Din ceașcă aburi dănțuiesc
În sunete neauzite
Și în ferestre aburite
Palide raze se lovesc
Pe drumuri
Carele scârțâie greoi
Sub apăsare de recolte
Pe-o creangă se ascut revolte
Culorile-n penel sunt mai posomorâte
Și
Muntele e mai stingher
Zilele încă nehotărâte
Mai stau
În al toamnei ungher

VIBRAȚII

Tăcerea
Sculptură de aer vibrând
Când plouă
Consoanele prind formă
Streșina
Orga prin care
Norul își expune partitura
Cerul plutește
în fiecare picătură
Străfulgerată
Din când în când
De sunet

ȘI ATÂT

Tristețea
Triunghi rănit
De un cerc
Plin de sine
Visând sfera
Mereu în afara ei
Credința
Un colț de penumbră
În care lumina
Se joacă cu întunericul
Amăgindu-l

Dumnezeu ...
Și atât

ÎN ZADAR

Și mi-am spus
Acute gânduri, două-trei
Așa, de la obraz
Înspre ochiul ce se-ntoarce înlăuntru
Cu-ntuneric
Cu lumină
După caz
După cum
Realul travestit
Se deshumează
Surâzând în lacrimi de topaz
Nu căta în deslușiri de soartă
Poartă descuiată ori
Un felinar
Bâlbâind prin ceață
Licăriri promise în zadar,
Inorogu-ți suflet
Lasă-l ca să pască
Pe câmpii
Stropite cu nectar
Din carafa
Zeilor olimpici
Amețiți de har
Care-aruncă-n hăuri
Zarurile sortii

ECOUL

Zgomotul pietrei căzând
În prăpastia nesfârșită
Ca un cântec solitar
Izbind
În arcadele răsturnate
Ale trecutului
Și ecoul
Ca un refren rotund
Pentru care
Mâine
Voi redeveni
Piatră cubică
Sub roțile de caleașcă
Ale timpului

DARUL

Îți spun
Iubirea e răul de care
se agață sufletu-mi
Din fire
Căutând suferința
Ca o albină flămândă
Prea otrăvită cu nectar

Îmi spun
Bea
Bea
Iată floarea
Atrăgătoarea ispită

De sete
Gust focul
Până la cenușă

Eu ție
Arderea-mi dărui-voi
Tu mie
Lasă-mi puțința de-a arde

SÂMBURI

Cuvintele ca și nucile
Au coaja prea tare
Oamenii vor mereu
Să găsească sâmburii
De adevăr

CAUZA

Mi-e inima însângerată
De lacrima ta
Căzută-n miezul iernii mele
Sudoarea galaxiilor
Survolând universul
Mi-e glasul spre roșu deplasat
Din cauza prafului cosmic
Căzut în privire
Lumina ta
mă în penumbră depune
Iar eu de tristețe
Mă închin jertfă dragonului
Care-mi devora strălucirea
Monah al clipei
În sihăstria întunecării

TÂLC

Mai mult decât astăzi e mâine
Mai puțin decât ieri nu-i nimic
E-o întoarcere veșnică-n sine
Cel ce-a fost e aici
Și-o să vină
Vă zic

CÂTE?

Cu câte lacrimi
Trebuie să provoc
Revărsarea înapoi
A clipei deja trecute
În soliloc

DE TOAMNĂ

A doua naștere
Este cea care te eliberează sau te
condamnă
Pași pe un caldarâm uscat
Înghețat deja
Într-un sfârșit de toamnă
Nu peste mult timp stelele vor începe să
cadă
Luna va împunge întunericul
Cum o pasăre de noapte
Mânată de instinct
Voi zbura
spre tărâmurii numai ale mele
Gonit de neliniști eterne
Încă privirea-mi ia forme ciudate de
copaci
dezveliți în cădere
De ființe
Grăbite
Spre locuri absente
Pe străzi indecente
Paradisuri
Mizere

Nu știu încotro e limanul

Că m-aș opri
să mai trag sufletul spre mine
Dar vremurile sunt
din ce în ce mai puține
Mai neajunse îmi par

Pași
Pe un caldarâm uscat
Înghețat de spaima sfârșitului
... de toamnă

SEMNUL PREDESTINAT

Mă voi întoarce
Desigur
Pentru a vă povesti
Cum lumina se preface
În viață
Cum viața
În învățare
O singură floare ești
Pe un câmp fără margini
Pe urmă
Lup singuratic
Și om
Căutând drumul
Vă voi povesti
Despre toate
În clipa când
Lumânarea va tremura
Semnul
Predestinat schimbării
Cuvântului
Dintr-o dată
În pasăre